

SZERKESZTŐI BEVEZETŐ

A magyarországi irodalom életében voltak könnyű és nehéz időszakok aszerint, hogy éppen nagyobb figyelem kísérte a művek megjelenését, az irodalmat jobban támogatták, avagy éppen elfordultak tőle, s a tudományos, kulturális életnek más területe került előtérbe. Minden olyan periódusban, miként most is, amikor egy támogatottabb, nagyobb figyelmet élvező időszak után vagyunk, s egyre csak az elvonásokot, az irodalmi tér szűkülését látjuk, úgy érezzük, hogy hanyatlik kultúránk, értékét veszti az egykori műveltség, sírba száll az irodalom szeretete. A kommunista rendszer negyven évi uralkodása alatt kiemelten támogatta a magyarországi irodalmat, elsősorban azért, hogy ezen keresztül minél nagyobb ideológiai befolyást tudjon gyakorolni a társadalom különböző rétegeire, közösségeire. Az 1990-es fordulat óta a különböző kormányok stratégiát váltottak, és egyes alkotók, műhelyek kiemelésével és példaként felmutatásával akarják ugyanezeket az ideológiai hatásokat elérni. Ehhez az esetek többségében jó segítséget nyújt a média, amely a véleményformálásnak, az értékrendszer oktrojálásának elsőrendű eszköze lett az utóbbi években. Egyre kevesebb tér és erő jut azoknak, akik más véleményt, akár más nézőpontot akarnak érvényesíteni a fentebb vázoltaknál. A Szépirodalmi Figyelőnek már indulása óta az a kitűzött célja, hogy a magyar irodalom teljességét próbálja bemutatni az olvasóknak, érzékeltetve azt, hogy mennyire sokféle, mennyire izgalmas és szép a kortárs irodalmunk, s mindenki megtalálhatja benne a kedvére való, még akkor is, ha az általában reklámozott, népszerű és ismert szerzők munkáit kevésbé érdekesnek, esetleg kis értékűnek tartja.

Sajnos a Szépirodalmi Figyelő e törekvése nem mindenhol talál támogatásra, s ezért ebben az évben a Nemzeti Kulturális Alap Szépirodalmi Kollégiuma nem támogatta a folyóirat megjelenését, annak ellenére, hogy egyedüli irodalmi szemlélő lap Magyarországon, s egyedülként próbálja meg az egész irodalmi életet átfogni függetlenül attól, hogy azt milyen erős törések, sőt sokszor szakadékok osztják meg – még ha ezt legtöbbször le is tagadják a benne résztvevők. Éppen eme összefogást célzó szándékot viszont nem adhatjuk fel, hiszen őrizni kell az egységes magyar irodalom fogalmát, ameddig csak utolsó erőfeszítéseinkkel bírjuk. Ezért szemléztük az eddigi évfolyamokban több mint 300 magyar szerzőt, s ezért közöltünk recen-

ziót évente több mint 110 könyvről, ezért készítettünk íróportrékat idősebb és fiatalabb, újító szellemű és a hagyományokat inkább követő íróinkról, költőinkről. Noha egyre nehezebb helyzetbe kerül a lap, mi nem tehetjük le a tollat, ameddig bármi lehetőséget látunk a működésre, hiszen a remény utolsó lángja veszne el így.

Ebben az évben éppen a támogatás elmaradása miatt csökkentett terjedelemben jelenik meg a lap, de az átfogó, mindenre Figyelő tekintetet nem engedjük elhomályosodni, s a kritikai rovatot, a portré rovatot, valamint a recenziók rovatát megtartottuk, csakúgy, mint a könyvtárak számára nélkülözhetetlen, az országban egyedül végzett nemzeti kulturális feladatot, a kurrens irodalmi folyóiratok anyagát feldolgozó bibliográfiát.

Kedves olvasóinknak kívánjuk ez évben is, hogy ismerjenek meg olyan kedvükre való szerzőt, könyvet, amely újra felszítja bennük a tüzet: igen, érdemes a magyar irodalmat olvasni, szeretni, mert nagyon sok kincs található napjaink könyvesboltjainak polcain.

A Szépirodalmi Figyelő szerkesztősége